

započteno, dokud ještě neměla složenou zkoušku způsobilosti, nýbrž bylo jí započteno a mohlo jí býti započteno skutečně teprve po složené zkoušce způsobilosti, takže pololetí toto nesporně patří do služební doby, které st-ka ve smyslu § 3 odst. 1 zák. nabyta po zkoušce způsobilosti. Nss neshledal stížnost důvodnou z těchto úvah:

Podle § 3 zákona č. 455/19 řídí se výměra odbytného délkou služební doby od zkoušky způsobilosti. Třebas tedy podle právního názoru vysloveného a blíže odůvodněného v nál. Boh. 3079/24 adm., do služ. doby rozhodné pro výši odbytného podle cit. zák. jest vpočísti i započtená válečná pololetí, může tu podle § 3 zák. přicházeti v úvahu jenom služ. doba ať faktická ať fiktivní ze zápočtu válečných pololetí, která spadá do doby po složení zkoušky způsobilosti. Válečná pololetí jsou, třebas jejich započtení podle § 8 zák. čís. 457/19 jeví účinek až od 1. října 1918 a třebas se podle § 5 odst. 1 věty 3 téhož zák. započtou až po jmenování úředníkem (resp. def. učitelem), — adnexem příslušného roku kalendářního, a služební doba fiktivní, resultující ze zápočtu vál. pololetí, je adnexem faktické doby služební v tom kterém roce skutečně odsloužené (arg. slova § 1 zák. 457/19 »za každý kalendářní rok 1914 až 1918« — srovnej také nál. Boh. 2779/23 adm.). Pro výměru odbytného podle § 3 zák. č. 455/19 nemá tedy významu vál. pololetí, které připadá na rok kalendářní před složením zkoušky způsobilosti.

V daném případě bylo sice st-lce započteno podle zák. 457/19 jedno vál. pololetí, avšak za kalendářní rok 1918, kdežto st-ka složila zkoušku způsobilosti až 24. listopadu 1919; nemá tudíž ono vál. pololetí významu pro výši odbytného.

Č. 6247.

Státní zaměstnanci: Rozhodnutí o pensionování stát. zaměstnance podle § 13 zák. č. 286/1924 nestává se nezákonným ani vadným tím, že je úředníku doručeno až po 31. prosinci 1925.

(Nález ze dne 24. ledna 1927 č. 26.328/26).

V ě c: Milan F. v P. proti ministerstvu národní obrany stran přeložení do trvalé výslužby.

V ý r o k: Stížnost, pokud směřuje proti výnosu č. 11009/25, odmítá se jako nepřipustná, stížnost do výnosu č. 11060/25 zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem z 15. prosince 1925 oznámilo mno st-li, min. radovi mno, že po uvážení všech okolností dle § 14 zák. č. 286 z r. 1924 zamýšlí jej přeložiti z moci úřední do výslužby dle § 13 cit. zák., ježto nebylo možno jej umístiti v mno způsobem odpovídajícím jeho hodn. postavení a kvalifikaci a ježto učiněné opatření o možnosti přemístění jeho do jiného oboru státní služby bylo bezvýsledné, a sdělilo mu, že v nepřekročitelné lhůtě 8 dnů ode dne doručení tohoto oznámení může ještě dodatečně ohlásiti písemně dobrovolný odchod z činné služby, s čímž jsou spojeny výhody stanovené v § 13 cit. zák. Tento výnos byl

st-li doručen 18. prosince 1925. Proti němu podal dne 26. prosince 1925 námítky, pokud se týče rozklad. — — — —

Nař. výnosem oznámil žal. úřad st-li, že jej dává podle § 13 zák. č. 286 z r. 1924 dnem doručení dekretu do trvalé výslužby a vyměřuje mu v důsledku jeho k poslednímu dni měsíce prosince 1925 pro výměru odpočivných požitků započitatelné služby 28 roků 8 dní odpočivné příslušné požitky a že služ. požitky aktivní se mu zastavují dnem 31. prosince 1925. Ježto st-l dne 31. prosince 1925 do úřadu nepřišel, byl mu výnos téhož dne poslán do bytu po kancelářském oficiantu Josefu T., který, když mu bylo řečeno, že st-l odejel, odevzdal výnosy jeho choti, jež přijem jejich potvrdila.

O stížnosti uvážil nss toto: — — — —

St-l spatřuje vadu řízení v tom, že nař. rozhodnutí dostalo se mu do rukou teprve 2. ledna 1926, kdy mu je odevzdala jeho manželka, které bylo sice za jeho nepřítomnosti doručeno 31. prosince 1925, která však mu je 31. prosince 1925, když se domů vrátil, nedala a že tedy, byvši doručeno po uplynutí propadné lhůty končící 31. prosince 1925 o 24. hodině, nenabylo právní moci a účinnosti. St-l vytýkáje to jako vadu, ačkoliv by tu správně šlo o nezákonnost, kdyby náhled ten byl správný, vychází z právního názoru, že restriční pensionování musí býti provedeno, pokud se týče 10% kvoty zaměstnanců pojatých do restričního plánu pro rok 1925, nejpozději do konce 1925, a to tak, že do této doby musí výměr o přeložení do trvalé výslužby býti doručen do vlastních rukou postiženého, ježto náhradní doručení není přípustno. Názor tento jest však právně mylný.

Zákon č. 286 z r. 1924 nestanoví žádné propadné lhůty, do které má býti výměr o přeložení do výslužby zaměstnanci doručen a také obsah a tendence zákona nepřipouští nejmenší pochybnosti o tom, že působnost zákona není časově vymezena a že státní zaměstnanci mohou být dávání do výslužby po dobu účinnosti jeho kdykoliv, bez ohledu na to, byli-li pojati do restričního plánu již v r. 1925 či později. Neprávem dovolává se st-l ve prospěch správnosti svého názoru znění 2. odst. § 4 cit. zák., který stanoví: »Roku 1925 budiž celkový počet zaměstnanců snížen alespoň o 10%«, neboť těmto slovům nelze se zřetelem na odst. prvý § 4 přikládati jiný smysl, než ten, že se tím imperativně nařizuje, aby se snižováním počtu zaměstnanců se počalo ihned, beze všeho odkladu.

Poukazuje-li st-l na to, že presidium min. rady i min. fin. několikrát připomenulo resortním min., že restriční dekrety nejpozději do tohoto dne mají býti doručeny, dlužno k tomu podotknout, že takové výnosy — nejsouce řádně vyhlášeny — nemohou se stát platnou normou, jež by mohla dodatečně stanoviti časovou hranici působnosti restričního zákona, a že byly-li takovéto výnosy skutečně vydány, nelze v nich spatřovat než vnitřní instrukce a urgencye, aby kategoricky nařízená minimální redukce počtu zaměstnanců pro rok 1925 byla skutečně dodržena. Bylo proto stížnost, pokud uplatňuje tuto vadu, zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž musil nss řešiti otázku, kdy výměr byl st-li doručen a od kterého dne proti němu působí, když po této stránce stížnost nemá stížního bodu. — — — —